

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 45.10.4.09.2

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Ciutorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM

— serviciul export-import presă — Calea Griviței
nr. 64—66, P.O.B. 2001 telex 011226 — București.

Proclamarea Republicii (la a 29-a aniversare)

Proclamarea Republicii Populare Române, la 30 decembrie 1947, a constituit un act istoric impus cu necesitate de mersul înainte al societății românești pe calea democratizării și progresului social. Schimbarea formei de guvernământ, din regat în republică populară, a marcat de fapt începutul puterii democrat-populare, a poporului muncitor, împlinirea unui vis de mult nutrit.

29 de ani pe scara istoriei nu însemnează mult; pentru noi însă cele aproape trei decenii au calificat istoria contemporană a patriei noastre, sinteza vie a tot ceea ce a realizat poporul nostru peste veacuri.

Privind azi — retrospectiv — actul măreț al proclamării Republicii Populare Române, creație a maselor populare, ne dăm ușor seama că acest act are nu numai o importanță și o semnificație istorică națională, ci și o valoare politică de însemnătate internațională, prin faptul că s-a înscris în tabla de valori a mișcării social-politice progresiste a clasei muncitoare din întreaga lume.

Valoarea deosebită a mărețului act constă însă în următoarele:

— Actul proclamării Republicii, care încheie de fapt o întreagă și lungă etapă de lupte a maselor populare pentru câștigarea de drepturi social-politice, a constituit prin excelență momentul deschiderii de noi drumuri, de sensuri noi atât în viața poporului, cât și în destinele patriei. Cucerind puterea politică în patria noastră, întregul nostru popor a știut să transforme aceasta în instrumentul de bază în realizarea dezideratului contemporan al României, de a păși pe noi căi de progres și pace, având în frunte o conducere ieșită din obștea cea mare a poporului.

Năzuințele de veacuri ale poporului român de a instaura o formă de stat care să corespundă deplin nevoilor și aspirațiilor sale spre fericire și bunăstare se îndeplinesc odată cu proclamarea Republicii. Acest moment istoric în evoluția patriei noastre spre o nouă structură social-economică socialistă a descătușat larg dezvoltarea forțelor de producție. România socialistă se găsește azi, din punct de vedere economic, de 20 de ori mai puternică decât înainte de război.

— Actul proclamării Republicii a adus poporului muncitor un plus de libertăți social-politice, calitativ noi, față de cele ce le-a avut în trecut.

Republica Populară Română a instaurat, pentru toți membrii colectivității noastre, drepturi și libertăți, care vor consfinți pentru totdeauna lichidarea exploatarei și asupririi în țara noastră.

Realizarea, la noi, azi, a raportului de egalitate a oamenilor față de mijloacele de producție și generalizarea relațiilor socialiste în viața tuturor membrilor societății, se consideră ca cea mai mare cucerire pe care a putut-o imagina omenirea în trecut în domeniul libertății oamenilor.

— Actul istoric de la 30 decembrie 1947 prezintă prin semnificația sa socială și politică un moment-cheie prin realizarea unor condiții noi pentru dezvoltarea multilaterală a omului și a țării noastre; el deschide o perspectivă nouă dezvoltării României spre socialism.

Saltul realizat de la patru milioane de analfabeți pînă la generalizarea învățămîntului liceal este, fără îndoială, declanșat și pregătit de actul istoric de la 30 decembrie 1947. Azi socialismul realizează, la scara maselor, un om nou, multilateral dezvoltat, plin de demnitate și bogat spiritualmente, încrezător în existență, activ și deschis față de cei mulți. Crescut în școala muncii, omul nou din patria noastră se caracterizează prin generozitate, altruism și optimism, muncitor și creator, doritor de pace.

(Continuare în pag. 3)

Consfătuire a Ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și Banatului

După ce au participat la deschiderea festivă a anului universitar 1976/77 la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului au avut, marți, 12 octombrie 1976, la reședința mitropolitană din Sibiu o consfătuire, la care au participat: I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin al Ardealului, I. P. S. Mitropolit Nicolae Corneanu al Banatului, I. P. S. Arhiepiscop Teofil Herineanu al Vadului, Feleacului și Clujului, P. S. Episcop Emilian Birdaș al Alba

Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului, în fața catedralei mitropolitane din Sibiu.

Iuliei, P. S. Episcop Visarion Aștileanu al Aradului, P. S. Episcop Vasile Coman al Oradiei, P. S. Timotei Lugojanul, episcop-vicar la Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului, și P. S. Iustinian Maramureșanul, episcop-vicar la Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului, secretar al consfătuirii fiind P. C. diac. Gh. Papuc, consilier cultural la Centrul arhiepiscopesc Sibiu.

A fost de față reprezentantul Departamentului Cultelor.

Au luat parte ca invitați P. C. rector Grigorie Marcu și P. C. prorector Constantin Voicu de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Consfătuirea a avut următoarea ordine de zi:
— Mijloace pastorale pentru întărirea unității de credință.

— Numiri de cadre didactice la Institutul Teologic Universitar din Sibiu și alte aspecte legate de activitatea acestui Institut.

— Diverse.

Din cadrul consfătuirii s-au trimis telegrame omagiale P. F. Părinte Patriarh Justinian și Domnului Gheorghe Nenciu, Conducătorul Departamentului Cultelor, semnate de cei doi Mitropoliți prezenți la consfătuire.

Deschizînd consfătuirea, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a exprimat, între altele, satisfacția reîntîlnirii Ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și Banatului pentru a se informa reciproc asupra problemelor comune Eparhiilor aparținînd celor două Mitropolii.

La primul punct de pe ordinea de zi toți Ierarhii participanți la consfătuire au luat cuvîntul, specificînd mijloacele pastorale pe care le-au considerat mai potrivite, în vederea unei mai eficiente lucrări în parohii, pentru formarea religios-morală și patriotică a preoților și credincioșilor, lucrare care are permanent în vedere relațiile frățești existente între cultele din țara noastră, ceea ce reprezintă și o contribuție la întărirea unității spirituale a poporului român.

La punctul doi de pe ordinea de zi, la propunerea rectoratului Institutului Teologic Universitar din Sibiu, Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului au aprobat, urmînd a fi confirmate de P. F. Părinte Patriarh Justinian, unele modificări în componența corpului didactic de la Institutul menționat în urma pensionării P. C. profesori Is. Todoran și Gh. Șoima.

Candidaților în cauză — P. C. pr. I. Ică, P. C. pr. I. Glăjar și P. C. diacon I. Popescu — li s-au făcut, de către Ierarhii transilvăneni, recomandările cuvenite pentru munca ce îi așteaptă, în care să fie cît mai apropiați de studenții teologi, cărora să le fie pilde bune în toate privințele, urmărind nu numai împărtășiri de cunoștințe, ci și plămădirea conștiinței acestora, spre a deveni preoți vrednici și fii buni ai Patriei.

Sînt aprobate de asemenea și alte propuneri privitoare la mai buna lucrare a Institutului.

La punctul trei de pe ordinea de zi s-au discutat obligațiile materiale ce revin Eparhiilor transilvănene, care își formează viitorii preoți la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Consfătuirea de la Sibiu a prilejuit pentru Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului un rodnic schimb de experiență ce va folosi în activitatea viitoare din Eparhiile transilvănene.

„Hristos se naște, măriți-l!”

(Din Catavasiile Crăciunului)

Cu ajutorul Celui Atotputernic am ajuns și în acest an în preajma Nașterii Domnului, a Crăciunului. Acest mare praznic creștinesc ne pune și de data aceasta înaintea ochilor noștri sufletești nu numai un eveniment unic în istoria noastră religioasă — înruparea Fiului lui Dumnezeu, piatră de hotar de la care se numără anii erei în care ne aflăm — ci cu deosebire alte două aspecte de covîrșitoare importanță pentru viața noastră creștinească și anume: Pe de o parte fapta noastră trupească și sufletească rănită adînc de ceea ce noi numim păcat, iar pe de altă parte dragostea nemărginită a lui Dumnezeu aplecată pentru vindecarea acestei rani.

După cum știm și după cum vedem, sînt în lumea aceasta multe realități minunate, pe care, dacă le luăm în seamă, bucuria vieții, dorința de a trăi crește nemărginit. Mulți am contemplat poate în seara primei Duminici din luna noiembrie a. c. o lună plină ce se ridică majestuosă pe un cer senin și într-o atmosferă domoală de sfîrșit de toamnă, cînd o bucurie tainică ne-a străbătut făptura. Tot în această toamnă unii am văzut la televizor, iar alții am fost părtași direct la bucuria muncii culegerii unor bogate roade cu care au fost binecuvîntate cîmpurile, viile și livezile pămîntului nostru străbun. Dacă primăvara sufletele ne tresaltă odată cu apariția covoarelor de flori

(Continuare în pag. 2)

„Hristos se naște, măriți-l!”

(Urmare din pag. 1)

și cântecul păsărilor, în aceeași măsură ne desface codrii ruginii, creștele munților înălțate în seninul limpede al toamnei, ca și piraiele ce-și rostogolesc apele curate, liniștindu-ne și încântându-ne urechea cu muzica odihnitoare a cascadelor.

Lucrul minunat este apoi omul, fiecare din noi, cu zestrea lăuntrică cu care am fost binecuvântați de Părintele luminilor, cu darurile pe care le-am primit fiecare cu obligația de a le face să crească și să rodească în fapte de lumină, cu puterea noastră de muncă, cu omenia noastră, cu dragostea noastră de oameni, de adevăr, de frumos, de bine, cu vibrațiile noastre lăuntrice, cu gândirea și inteligența noastră cu care putem pătrunde tainele lucrurilor, toate acestea constituind izvoare adânci și nesecate de bucurii.

Există însă și o altă vădită realitate care întuneacă adesea ceea ce, după învățătura Bisericii noastre, Dumnezeu a făcut bun. Noi credincioșii îl numim păcat, pe care putem să ni-l închipuim ca o imensă caracatiță, cu nenumărate brațe sau tentacule.

Un prim tentacul este de pildă mândria oarbă ca și ambiția deșartă nesăbuită, care împing pe unii să nu se vadă decât pe ei înșiși, interesele lor meschine, sfidând interesele generale, obștești, calcând și strivind în stînga și în dreapta fără nici o remușcare. De un astfel de tentacul s-a lăsat prins Lucifer, care, dorind să fie întocmai ca Dumnezeu, a devenit din înger al luminii simbol al îngerilor întunericului.

Un alt tentacul este neascultarea, adică ieșirea de bună voie dintr-o ordine, dintr-o rînduială stabilită și verificată a fi bună și necesară, cum este de pildă neascultarea față de interesele unei colectivități mai mari sau mai mici, ca de exemplu familia, neascultarea de părinți. Urmările le cunoaștem și din Parabola cu fiul cel pierdut sau rătăcit. De această neascultare s-a lăsat sedusă și prima pereche de oameni, Adam și Eva, iar urmările au fost dezastruoase pentru toți urmașii lor. Aceste urmări le exprimă foarte potrivit o cântare bisericască, ce spune: „Chipul mării Tale cele negrăite sînt deși port rănile păcatului.”

Rănilile acestea sînt urmările neascultării protopărinților noștri, așa după cum un copil poartă pecetea unei arsuri la soba de care i se interzisese să se apropie.

Un alt tentacul este lăcomia după bunuri materiale, după lucruri nemuncite, pentru a fi folosite apoi în chip egoist. În luna octombrie a. c. a apărut în presa cotidiană o știre care relatează cum o milionară britanică a plătit toate locurile unui avion pe distanța Londra—Halifax (Canada), cu 20.000 dolari, pentru a-și duce în tihnă cei doi cîini ai săi, în timp ce milioane de oameni abia își duc zilele din cauza mizeriei. Alături de alte cauze, această lăcomie a dus de multe ori la războaie și alte multe neajunsuri, cum ne încredințează și Sf. Apostol Iacob (Iacob 4, 1—3). Acest hîdos păcat a creat la timpul său clasa sclavilor și el produce și astăzi multe suferințe omenești.

Alt tentacul este apoi pofta necontrolată a cărnii, desfrînarea, care, după cum știm, l-a ucis pe Urie, pe vremea regelui David, acest păcat făcînd și astăzi multe victime omenești.

Ura, discriminarea rasială, șovinismul, minciuna, lenea, invidia, beția, răzbunarea și încă altele sînt și ele tot astfel de tentacule care, toate, sapă într-un fel sau altul la temelia fapturii noastre trupesti și sufletești, destrămînd-o și, destule ori, ucigînd-o atît fizic cît și moral.

Iată însă că dragostea nemărginită a Marelui nostru Ziditor față de făptura Sa s-a concretizat în întruparea Fiului Său, Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a ucide păcatul, intrat în lume prin libera noastră voință, și pentru a ne readuce la starea de dinainte de primul păcat, ba și mai mult decât atît. „În aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu întru noi — spune Sf. Apostol Ioan — că pe Fiul său cel unul născut l-a trimis în lume, ca printrînsul viața să avem” (I Ioan 4, 9). Este acesta un lucru într-adevăr ieșit din comun, mareț în adevărul înțeles al cuvîntului, cu neputință de pătruns cu mintea noastră mărginită, ceea ce încă primii creștini au exprimat în cuvintele: „Cu adevărat, mare este taina creștinătății, Dumnezeu s-a arătat în trup...” (I Tim. 3, 16).

Dacă modul în care Fiul lui Dumnezeu a luat trup de om — fapt sărbătorit de noi la Crăciun — este cu neputință de înțeles, roadele întrupării însă sînt vădite pentru noi toți. El a adus în lume, chiar din noaptea sfîntă a Nașterii, zorii

Aniversarea zilei de 1 Decembrie 1918 la Episcopia ortodoxă din Alba Iulia

La Alba Iulia a avut loc o sesiune de comunicări, cu tema Unitate, Continuitate și independență în istoria poporului român, organizată în cadrul manifestărilor Festivalului „Cîntarea României”, ținută sub auspiciile Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Alba, în cadrul Muzeului Unirii. La această manifestare a participat și Episcopia ortodoxă de Alba Iulia, prin profesorul Ion Berciu, bibliotecar principal, care a ținut, în colaborare, două comunicări precum și prin participarea unei părți din personalul Episcopiei. Totodată în cadrul instituției noastre, a fost organizată o sedință solemnă, la care au luat parte toți lucrătorii și mai mulți invitați din localitate.

Cu acest prilej P. S. Sa Emilian a încredințat pe P. C. consilier Toma Păunescu să deschidă sedința, prin cîteva cuvinte privitoare la importanța zilei de 1 Decembrie 1918 în istoria poporului român. A vorbit domnul profesor universitar Dr. Vasile Netea, care a dezvoltat subiectul: „Rolul Bisericii în menținerea și desăvîrșirea unității spirituale a poporului român din cele trei țări românești. Domnia Sa a scos în evidență, deosebi, valoarea celor trei cărți bisericești fundamentale, Cazania lui Varlaam (1643), Noul Testament de la Bălgrad (1648) și Biblia de la București (1688). S-au prezentat marile etape istorice din trecut, cu momentele lor hotărîtoare, accentuîndu-se, cu documentație deosebită, rolul important pe care l-a avut Mitropolia Transilvaniei de la

Alba Iulia, care a constituit, chiar după căderea marelui voievod Mibai Viteazul, nucleul menținerii unității spirituale a neamului nostru.

Refacerea Episcopiei de la Alba Iulia continuă o glorioasă tradiție culturală și pastorală în acest oraș providențial, unde la 1 Decembrie 1918 s-a proclamat desăvîrșirea unității de stat a României.

A urmat apoi alocuțiunea domnului profesor Eugen Hulea, un veteran din 1918 și cunoscut istoric al Transilvaniei, care, după ce a enumerat, pas cu pas, momentele mai importante, care au constituit preliminările marii Unirii a tuturor românilor de la 1 Decembrie 1918, a dat citire unui emoționant fragment din amintirile sale de la această măreață zi din istoria patriei noastre.

În încheiere, P. S. Sa Emilian a mulțumit, prin cuvinte elogioase, celor doi iluștri conferențieri și a subliniat încă odată importanța zilei de 1 Decembrie 1918 pentru poporul român și pentru Biserica străbună, accentuînd și împlinirea bisericască din 1948, menită să întărească unitatea națională. P. S. Sa a ținut să evoce, ca și în alte împrejurări, rosturile Eparhiei ort. rom. de Alba Iulia, pe linia bisericească și patriotică, mulțumind tuturor colaboratorilor bisericești și laici, care și-au oferit serviciile, contribuind la continuarea tradiției culturale a vechiului așezămînt de la Alba Iulia.

La sfîrșit s-a intonat de către întreaga asistență imnul „Pe-al nostru steag e scris Unire”.

Ion Berciu

O recentă și valoroasă lucrare a Prea Fericitului Patriarh Justinian

De curînd a apărut cel de al doisprezecelea volum din monumentală lucrare a Prea Fericitului Patriarh Justinian: Apostolat social, volum intitulat: „Urmînd sfîntelor predanii și rînduiei strămoșești”, apărut în Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 1976, p. 254.

Lucrarea a apărut cu prilejul celei de a 75-a aniversări de la nașterea Prea Fericirii Sale și cuprinde pilde și îndemnuri pentru cler, grupate pe ani, începînd cu anul 1973 și continuînd cu cele din anii 1974 și 1975. Prea Fericitul Patriarh Justinian a călăuzit în acest răstimp întreaga

lucrarea a preoțimii noastre prin cuvîntările și articolele pastorale, prin scrisorile irenice, prin pastoralele, pildele și îndemnurile către cler, rostite și scrise în cursul anilor 1973—1975.

Volumul cuprinde principii ale învățaturii creștine, lămurirea și adîncirea unor probleme actuale care să fie drept călăuză și dreptar pentru preoți și pentru credincioși în orientarea spre social a lucrării Bisericii, aspecte actuale privind activitatea preoților și credincioșilor, sau prezentarea unor aspecte noi a problemelor pastorale și liturgice.

(Continuare în pag. 4)

unei păci veșnice, care, chiar dacă nu s-a instaurat deplin încă, a devenit un ideal scump pentru toți oamenii de bine; El ne-a învățat pentru prima dată că sîntem frați, indiferent cum ne-ar chema și ce culoare am avea, și deci să trăim frățește; El a osîndit nedreptatea, asupra, lenea, desfrînarea și toate păcatele; El ne-a scos din orbirea religioasă, arătîndu-ne calea către singurul și adevăratul Dumnezeu, cu un cuvînt, așa cum spune Sf. Apostol Petru, El ne-a chemat pe toți „dintru întuneric la minunata sa lumină” (I Petru 2, 9).

Prin pilda vieții Sale, prin cuvîntul și harul Său, Iisus-Domnul nostru a lucrat și lucrează asupra fapturii noastre lăuntrice, pentru înnoirea ei, pentru înnobilarea ei, pentru tot mai multa ei domesticire, pentru sensibilizarea conștiinței noastre morale, astfel ca, pe cît se poate, păcatul să aibă cît mai puțină putere asupra noastră, a celor ce, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne străduim să ne întărim mereu în bine.

De aceea Sf. Apostol Pavel — care, atunci cînd spunea că „cu darul lui Dumnezeu sînt ceea ce sînt” (I Cor. 15, 10), mărturisea deschis ajutorul lui Dumnezeu în realizarea personalității sale religios-morale — ne îndeamnă pe toți „să mulțumim lui Dumnezeu, care ne-a dăruit nouă biruînță (asupra păcatului) prin Domnul nostru Iisus Hristos” (I Cor. 15, 57).

Roadele Nașterii Domnului au fost simțite dintru început și de obștea cea mare a credincioșilor, care au preamărit în felurite forme pe Dumnezeu pentru dragostea Sa, pentru atotputernicia Sa, pentru dreptatea Sa, pentru atotperfecțiunea Sa, pentru toate binefacerile Sale revărsate asupra noastră.

„Mărire Ție, Celui ne ne-ai arătat nouă lumină” — spunem la începutul Doxologiei.

Aceste simțăminte au născut și minunatele noastre colinde, care constituie o parte de seamă din negrăita comoară folclorică a poporului român.

„Astăzi s-a născut Hristos,
Mesia, chip luminos.
Lăudați și cîntați
Și vă bucurați
.....

Ia sculați, creștini, sculați,
Și cu toți vă bucurați,
Că azi s-a născut Hristos
Oamenilor de folos.

Prunc dumnezeiesc, frumos
Carele din iad ne-a scos
Și la cer ne-a ridicat
Iertîndu-ne de păcat.

Sînt doar cîteva exemplificări din noianul de colinde, care ne înalță sufletește acum, la Crăciun, și care ne-au umplut copilăria, cînd vesteam această mare bucurie creștinească pe la casele celor ce cu drag ne așteptau.

*

Tot o colindă spune că Iisus-Domnul nostru a venit în lume:

„Să ne-arate cu al Său grai
Care-i calea către rai.”

Întîmpinînd Nașterea Sa cea mai presus de fire, se cuvine deci să ne reamintim mai cu osebire de obligația pe care o avem de a ne orîndui viața potrivit poruncilor Sale sfinte, de a ne feri, cu ajutorul luminilor și harului Său, de orice păcat, de a ne strădui să umplem fiecare clipă, fiecare minut, fiecare zi cu fapte cît mai ziditoare, prin care să ne dovedim oameni și creștini cît mai adevărați, urmași demni ai Celui ce ne-a chemat „la minunata Sa lumină”.

Diac. Gh. Papuc

Festivitatea deschiderii anului Universitar 1976/1977

la Institutul Teologic Universitar din Sibiu

Festivitatea de deschidere a anului universitar 1976/77 la Institutul Teologic din Sibiu, ținută în ziua de 11 octombrie 1976, s-a desfășurat cu o solemnitate și într-un cadru deosebit, la ea luând parte toți Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului: Î.P.P.S. Mitropoliți Nicolae Mladin al Ardealului și Nicolae Corneanu al Banatului, Î.P.S. Arhiepiscop Teofil Herineanu al Clujului, P.P.SS. Episcopi Emilian Birdaș al Alba Iuliei, Visarion Aștilean al Aradului, Vasile Coman al Oradiei, P.P.SS. Episcopi-vicari Timotei Lugojanul al Timișoarei și Iustinian Maramureșanul al Clujului. Această participare unanimă a Ierarhilor din cele două mitropolii a subliniat importanța acestei festivități, deoarece în cadrul ei au fost sărbătorii P.C. profesori Isidor Todoran, fostul rector al Institutului și Gheorghe Șoima, care au trecut la pensie pe data de 1 septembrie 1976, de asemenea a fost înscăunat ca nou rector al Institutului P.C. pr. prof. Grigorie Marcu.

Festivitatea a început la ora 11,30, cu slujba Invocării Duhului Sfânt în biserica catedrală, oficiată de un sobor de preoți și diaconi, în prezența Înaltilor Ierarhi, a profesorilor și studenților Institutului, a unor invitați și a unui număr de credincioși. După încheierea serviciului divin, la Reședința mitropolitană, în prezența Ierarhilor din cele două Mitropolii, a corpului profesoral al Institutului și a membrilor Consiliului arhiepiscopesc, P.C. arhid. prof. C. Voicu, prorectorul Institutului, a dat citire adresei Sfântului Sinod nr. 14.306/1976 către Institutul Teologic Universitar din Sibiu, prin care se aduce la cunoștință că P.C. pr. prof. Grigorie Marcu a fost numit de Sinodul Permanent al Bisericii Ortodoxe Române și recunoscut de Departamentul Cultelor ca rector al Institutului pe data de 1. IX. 1976.

În alese cuvinte, P.C. pr. prof. Grigorie Marcu a mulțumit tuturor factorilor bisericești și de stat pentru cinstea ce i s-a făcut prin numirea în această funcțiune, iar Î.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului a adus, în numele Ierarhilor din cele două Mitropolii, călduroase felicitări și urări de activitate rodnică noului rector.

Programul festiv s-a desfășurat în Aula Institutului, în prezența Înaltilor Ierarhi, a reprezentanților

lui Departamentului Cultelor, a profesorilor și studenților Institutului, a membrilor Consiliului arhiepiscopesc și a unor delegați și invitați. După cuvântul de deschidere, rostit de P.C. arhid. prof. Constantin Voicu, prorectorul Institutului, a urmat apoi cuvântul noului rector, P.C. pr. prof. Grigorie Marcu.

Corul studenților teologi, sub conducerea P.C. Diacon lector I. Popescu, a executat mai multe compoziții bisericești și patriotice, ca: „Taina creștinătății”; „Rugăciune” și „Ce te legeni, codrule?” de M. Eminescu; „În ritmul muncii”, de Gh. Șoima și „Republică, măreață vatră”, de I. Chirescu.

Din partea invitaților, reprezentantul Departamentului Cultelor a adus cuvântul de salut al D-lui Gh. Nenciu, Conducătorul Departamentului, iar D-l prof. Kristoff Klein a adus salutul Institutului Teologic Protestant, secția luterană din Sibiu.

În numele Ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și Banatului a luat cuvântul Î.P.S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a subliniat că prezența la această festivitate de început de an, care însumează în sine alte două însemnate evenimente: ieșirea la pensie și sărbătorirea fostului rector al Institutului, P.C. pr. prof. Isidor Todoran și a P.C. prof. Gheorghe Șoima, precum și înscăunarea noului rector al Institutului, P.C. pr. prof. Grigorie Marcu, a tuturor Ierarhilor din Ardeal și Banat, este o expresie a unității noastre bisericești și cetățenești, cu toții fiind strâns uniți în jurul conducătorilor noștri bisericești și de stat, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian și cu Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu, pentru a sluji în același timp Biserica, poporul și scumpa noastră Patrie. Î.P.S. Sa a adresat cuvinte de prețuire și elogiare celor doi profesori trecuți la pensie, precum și felicitări și urări de spor la muncă noului rector al Institutului, P.C. prof. Grigorie Marcu.

Festivitatea s-a încheiat cu citirea de către P.C. Păr. rector a textului telegramelor trimise cu acest prilej Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian și Domnului Gheorghe Nenciu, conducătorul Departamentului Cultelor.

I. Z.

O recentă și valoroasă lucrare...

(Urmare din pag. 2)

Totodată volumul cuprinde și contribuția Bisericii Ortodoxe Române la lucrarea de întărire a unității interortodoxe și colaborării în scopul stabilirii în lume a unui climat de pace și progres social, de colaborare în spiritul dragostei creștine, de intensificare a relațiilor frățesti între toate cultele din țara noastră în spiritul unui ecumenism real, activ.

În partea întâia a volumului intitulat: „Cinstire adusă Bisericii strămoșești”, Prea Fericitul Patriarh Justinian insistă în afirmarea unui principiu de capăt al „Apostolatului social”, și anume asupra aceluia că „Patria pentru noi este tot una cu Biserica. Biserica Ortodoxă Română în momente grele a fost alături de poporul român” (p. 32).

În cuvântarea rostită în ziua de 29 aprilie 1973, cu prilejul primirii preoților din Capitală, în prima zi de Paști, Prea Fericitul Patriarh insistă asupra unei misiuni mai active a preoțimii noastre, mai temeinice, mai viguroase. Trebuie dusă o activitate de lămurire a greșelii în care se află unii credincioși care nu țin la unitatea credinței noastre. De sufletele acestora răspunde preotul lor — zice P. F. Sa — răspundem noi toți.

Cuvântul Prea Fericitului Patriarh Justinian scris în acest volum ne dă mărturie despre atașamentul și statornicia cu care Biserica Ortodoxă Română „salută toate înfăptuirile Statului nostru, fiind hotărâtă ca — de pe pozițiile ei proprii — să contribuie și în viitor, cu aceeași abnegație, la creșterea bunăstării poporului nostru și la continuarea înălțării a prestigiului său, atât înăuntrul cât și peste hotare” (p. 59).

În partea a doua a volumului: „Ortodoxia are misiunea să comunice creștinismului și lumii de azi un mesaj comun”, Prea Fericirea Sa arată că „trăim azi sub flamura strădaniilor într-o făurire a unui climat de apropiere, de cunoaștere, de înțelegere și conlucrare între state și Biserici”. Se caută punți de legătură, de prietenie și frățietate între oameni și se tinde la înlăturarea certurilor, a nepăsării, a

învrăjbirilor care ne-au ținut pînă acum departe pe unii de alții.

În concepția Prea Fericitului Patriarh Justinian „Biserica este totalitatea celor ce cred în Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și că ea este formată din cler și credincioși mireni. Ca instituție și locaș de închinare, Biserica nu este numai a preoților, ci și a credincioșilor și ca atare toți cei ce formează Biserica au îndatorirea să se intereseze de bunul său mers”.

Ca Părinte sufletească al credincioșilor Bisericii noastre, Prea Fericitul Patriarh se bucură din toată inima cînd vede că acești credincioși își fac datoria față de sufletele lor, cercetează biserica, își desăvîrșesc viața sufletească și muncesc cu drag pentru propășirea materială și spirituală a Patriei.

Partea a treia a volumului este intitulată: „An jubiliar al Bisericii Ortodoxe Române.”

În cuvântarea rostită la reședința patriarhală cu prilejul tradiționalei întâlniri cu preoții Capitalei în ziua de 1 ianuarie 1975, după ce împărtășește entuziasmul și bucuria cetățenilor patriei, pentru alegerea în funcția de președinte al Republicii noastre a Domnului Nicolae Ceaușescu, eminent om de stat și înflăcărat patriot, face o trecere în revistă a realizărilor din Biserica noastră din ultimele trei decenii, le dă preoților îndrumarea „de a păstra pe fiii Bisericii noastre uniți în credința moșilor și strămoșilor noștri” (p. 129).

Prea Fericirea Sa cere preoțimii să fie ascultătoare și disciplinată, să-și facă datoria și prin pilda vieții lor, prin sfaturile pe care le dau să se poată promova legile creștine și învățătura Domnului.

În anul 1975, prin grija Prea Fericitului Patriarh Justinian, a fost reînființată Arhiepiscopia Tomisului — Constanța de azi — și a fost reînviată vechea eparhie transilvană de Alba Iulia.

Partea a patra a volumului cuprinde telegrame, mesaje, scrisori ocazionale, hrsoave, acte comemorative.

Brâncuși

(Urmare din pag. 3)

și civilizație, undeva pe vreo planetă din adîncul spațiului.

Coloana infinitului exprimă credința dintotdeauna a românului în continuitatea vieții, credința în nemurire. Prin ea, prin Coloana infinitului, auzim cîntecul de dor pe care acest popor îl cîntă ori de cîte ori cei dragi sînt plecați și vedem zîmbetul senin al infinitului ce se deschide larg și generos deasupra noastră, a poporului de aici, ce i-a plăcut întotdeauna să umble prin lume cu fruntea sus, avînd capul descoperit, cum ar umbla printr-un templu mareț, plin de dumnezeiești Sfinți.

Poarta sărutului este pragul sacru dintre cele două lumi, ușa prin care trecem în fiecare zi ca printr-un arc de triumf.

Poarta sărutului are în sine chipul străvechi al tuturor porților din țară, ce au fost la noi întotdeauna tot atîtea arcuri de triumf, pe sub care în fiecare dimineață ieșeau, la o mare luptă, bărbații, femeile și copiii și se reîntorceau odată cu înserarea, toți aceștia, la vetrele lor, încărcăți de obo-seală, dar și de elanul creator, exprimat mereu prin sărut și îmbrățișări curate.

Iar Masa tăcerii este mai grăitoare decît toate. În jurul ei se află așezate cele douăsprezece scaune, pe care, în chip nevăzut, stau cei ce jertfesc și cei ce se jertfesc pentru binele omenirii, după pilda Celui ce și-a adunat într-o seară ucenicii frîngîndu-le în fața pîineia vieții. Acest lucru ni-l mărturisește chiar Brâncuși, spunînd: „La bătrînețe văd că în fond Masa tăcerii este o altă, o nouă Cină de taină.” (Tretie Paleologul, de vorbă cu Brâncuși, 1976, p. 31.)

Opera lui Brâncuși, nu prea vastă, dar nemărginită în sugestii, a devenit izvor de inspirație pentru o lume întreagă, ce se cerea eliberată de formele materiale sau spirituale degradante și să-și ia zborul ca o pasăre măiastră nu numai spre aștrii, spre tainele lumii siderale, ci adînc, mult mai adînc, spre infinitele adîncuri ale vieții senine, spirituale.

Toată gîndirea și opera lui Brâncuși este un rod curat al pămîntului românesc.

La împlinirea unui secol de la nașterea lui Constantin Brâncuși, un popas în fața catapetesmei celui ce s-a născut la Hobița—Gorj este un act pe care avem datoria să-l facem și noi și să aducem un luminos omagiu celui ce a ridicat prin opera lui cu o nouă treaptă prestigiul poporului român, în fața întregii lumi, așa după cum au făcut și Eminescu, Enescu, Grigorescu și alți bărbați luminați, ce s-au născut din sînul poporului nostru.

I. C. Maramureșanul

Din colindele noastre de Crăciun

Nouă azi ne-a răsărit

Nouă azi ne-a răsărit	Cu scutece s-afășat
Domnul Iisus Hristos	Domnul Iisus Hristos
Mesia cel mult dorit	Și în brațe s-a purtat
Domnul Iisus Hristos	Domnul Iisus Hristos
Din Fecioară s-a născut	Cum e robul, s-a smerit
Domnul Iisus Hristos	Domnul Iisus Hristos
Și cu lapte s-a crescut	Și pe noi ne-a mîntuit
Domnul Iisus Hristos	Domnul Iisus Hristos

Colo sus ...*

Colo sus Doamne mai sus	Dimineața cînd se scoală
Sus în vadul cerului	Nici pe față nu se spală
De-a dreapta Tatălui	Numai merg la fagădău
Șede Maica Domnului	Suduie pe Dumnezeu.
C-un pahar galben în mînă	Nu li frică că-i trăznește
Tot închină și suspină	Și pe toți îi risipește.
Vine-un înger și-o întreabă:	Nu li milă de copii
De ce suspini, Maică dragă?	Că rămîn săraci pustii?
Dară cum n-oi suspina	Și de-acum pînă-n vecie
Că mă doare inima.	Mila Domnului să fie
Mulți oameni de pe pămînt	Dumneavoastră bucurie
Suduie pe Domnul sfînt	Și nouă de veselie.

* Colindă din Almașul Mic de Munte, jud. Hunedoara, culeasă de pr. Ioachim Danciu.

Prin acest nou volum din vasta lucrare a Prea Fericitului Patriarh Justinian s-a îmbogățit teologia noastră și s-a angajat preoțimea într-un apostolat de tip nou. Din el pulsează ca dintr-un izvor nesecat grija, dragostea și dăruirea deplină pentru rîvna pastorală a preoțimii, atașamentul cald în slujirea Bisericii și Patriei.

Pr. prof. Al. Moisiu